

Vrchlabinky

Kapitán na ledě

Patrik Urban

SKODA

Dopřejte si jarní servis za akční cenu

Připravte svůj vůz na sezónu v našem autorizovaném servisu. Prověříme jeho kondici v rámci jarní servisní prohlídky v termínu **od 3. 4. do 31. 5. 2023 za akční cenu 299 Kč.**

Pořídte si u nás v rámci jarní akce také **Originální příslušenství Škoda se slevou až 40 %**. Získáte tím bezpečné a kvalitní originální doplňky, které perfektně sednou na váš vůz. Nabídka zahrnuje například střešní nosiče, boxy, stěrače a další praktické vybavení pro vaše cesty.

SKODA Service

Váš autorizovaný servisní partner Škoda:

HAVEX-auto, s.r.o.

Na Bělidle 503, 543 01 Vrchlabí

Tel.: 499 406 312

E-mail: vr.servis@havex.cz

www.havex.cz

OBSAH

Editorial

Vlci jsou zpět

JIŘÍ ŠTEFEK / šéfredaktor

Vypadá to, že se do Krkonoš vrátili vlci. Na sociálních sítích kolují fotky z nedalekých obcí, na nichž byli tito predátoři ve volné přírodě zaznamenáni. Tato skutečnost je přelomovou událostí a posouvá krkonošskou přírodu zpět ke skutečné přírodnímu stavu. Zkontaktovali jsme proto odborníka na šelmy Miroslava Kutala, který se zabývá jejich monitoringem, a zeptali se ho, jak bychom se jako chovatelé domácích zvířat, ale i jako horšší turisté měli zachovat, kdybychom vlky potkali a měli s nimi co do činění. Jak se říká, kdo je připraven, není překvapen. Titulní rozhovor jsme ale věnovali kapitánovi vrchlabského hokejového „Áčka“ Patriku Urbanovi, který zhodnotil uplynulou sezónu, která začala za dramatických okolností a skončila v bouřlivé divácké kulise při zápasech s Letňany. Letos si jaro se svým příchodem dává poněkud načas. Věřme, že v květnu už se počasí umoudří a při výstupu na Žalý 8. května bude azuro. ■

PATRIK URBAN / str. 4 ▶ 8

HISTORIE KRNPAP

str. 12 ▶ 16

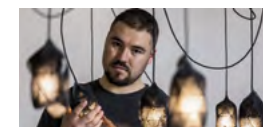
ONDŘEJ FEJFAR

str. 22 ▶ 23

GALERIE EPO1

str. 18 ▶ 21

EDUARD SEIBERT

str. 26 ▶ 31

Vydavatel: TN Média s. r. o., Branická 213/53, 147 00 Praha 4, IČO: 28847229, MK ČR E 23362, Sidlo redakce: Horská 634, Trutnov, www.vrchlabinky.cz, e-mail: redakce@vrchlabinky.cz, Redakce: Jiří Štefek, tel.: 721 907 146, e-mail: jiri@vrchlabinky.cz, Gabriela Jakoubková, Antonín Kašpar, Obchod, inzerce: Petr Ticháček, tel.: 605 419 358, e-mail: petr@vrchlabinky.cz, Monika Klikarová, tel.: 733 353 695, e-mail: monika@tn-media.cz, Grafika: Michal Krieger, Jazyková korektura: Hedvika Landová, Distribuce: Vybraná distribuční místa, Tisk: Tiskárna PRATR a. s., Náchodská 524, Trutnov, Sazba: TN Média s. r. o., Číslo ISSN: 2571-1482, Četnost: měsíčník, Počet výtisků: 3 000, Regionální mutace: Vrchlabsko, Titulní strana: Petr Ticháček.

INZERCE

jsme
**FITNESS
FOOD
MENU**

SESTAVTE SI SVÉ
MENU NA MÍRU

WWW.JSMEFFMENU.CZ

„Již 11 let připravujeme moderní a komplexní způsob zdravého stravování.“

Sezónu jsme ukončili se vztyčenou hlavou

Tým HC Stadion Vrchlabí má za sebou zdařilou sezónu v II. hokejové lize, ve které došel v play-off až do čtvrtfinále. Uplynulý ligový ročník přitom startoval v poměrně dramatických kulisách, protože uprostřed letní přípravy se tým dozvěděl, že v dalším ročníku už Chance ligu hrát nebude. O tom, jak to celé probíhalo, co to týmu přineslo a vzalo, ale i o hodnocení celé sezóny jsme rozmlouvali s kapitánem týmu Patrikem Urbanem.

• Jiří ŠTEFEK, FOTO: ANTON MARTINEC

Potkáváme se při našem rozhovoru v polovině dubna, tedy nějakých čtrnáct dní po konci sezóny. Tedy předpokládám, že pro vás sezóna skončila. Nebo ještě dít hrát ještě někam jinam?

Ne, ne. Užívám si období zaslouženého volna. Sezóna mi opravdu skončila.

A vedle toho užívání si volna děláte co?

Trávím hodně času s dětmi, jelikož v sezóně s nimi toho moc nešlo dělat. Obzvlášť na konci sezóny to bylo hektický. To jsme se skoro neviděli, protože v play-off se hrálo prakticky obden. Ale vedle užívání si dětí i dvakrát či třikrát týdně zajíždím auta pro pana Cermana, abych si ještě nějakou tu korunu navíc vydělal a neválel se jen doma u televize.

Zápasy v play-off na sebe navazovaly velice rychle. Nicméně, co následovalo potom, když skončil čtvrtý zápas s Letňany a vám v tom okamžiku de facto skončila sezóna?

Těžko říci. Ale v ten okamžik určitě nastalo zklamání, pak možná trochu i úleva, že maraton devíti měsíců končí. Pak přišel strach, že brzy zase přijde letní příprava a začne nový maraton. Ale ty pocity se popisují asi těžko, protože každý chtěl dojít co nejdál. Ale my jsme se neměli za co stydět a ukončili jsme sezónu se vztyčenou hlavou.

Když se na ni podíváme jako na celek, jaké je vaše její hodnocení?

Nevím, jestli to lze hodnotit jako celek. Měli jsme tam různé fáze. Nejprve bylo přípravné období, které bych hodnotil kladně, protože jsme všechno

vyhráli. Nebyl čas vybírat si nějaké soupeře, protože se nám v létě stalo, co se stalo, a skončili jsme v Chance lize. Pak začala základní část II. ligy a my na úvod netušili, jak to bude a co se tam bude dít. Neměli jsme ponětí, jak na tom budou další týmy. Záhy jsme zjistili, že druhá liga se od doby, co jsme ji hráli my, velmi zkvalitnila. Pak nás hned na začátek čekali tři nejtěžší soupeři, které jsme mohli dostat. Takže jsme třikrát prohráli. Myslím, že to pro nás na začátek byla taková facka, která nás probírala. Zjistili jsme, že to jen tak nepůjde. Pak jsme ale měli pro změnu sérii asi jedenácti výher, kdy jsme neztráceli body. Základní část byla taková trochu na houpáče. Nicméně si myslím, že se dá hodnotit kladně, protože jsme postoupili do nadstavby, což byl náš cíl. I když jsme měli spoustu zraněných a hodně jsme stavěli juniory, tak jsme v žádném zápase vyloženě nepropadli. Výsledkově jsme sice prohrávali, ale herně to nebylo špatný. Poté jsme se vyhnuli předkolu play-off, a tudíž i nadstavbu hodnotím jako úspěšnou. A play-off? Podle mne úspěšné také bylo, i když do Znojma jsme se na semifinále podívat chtěli. *(smích)*

Jak moc kabinou loni v létě otřásla zpráva, že tým končí v Chance lize a sestupuje o soutěž níž do II. ligy?

No tak otřásl... Spíš to kabinou otřásl v tom smyslu, že minulý rok jsme měli výbornou kabinu. Kluci z Pardubic tady zapadli, ať už to byl Tomáš Kaut, nebo Karel Nedbal, kteří si tady sehnali i bydlení. Byli tady s námi a byli jsme v každodenním kontaktu. Takže nás pak mrzelo, že něco končí. Ale všechno zlé je pro něco dobrý, takže začala nová kapitola. Přišli kluci, kteří k Vrchlabí mají nějaký vztah. Tím samozřejmě neříkám, že dříve ho hráči neměli, ale přišli k nám především odchovanci. Myslím si, že II. liga je pro město velikosti Vrchlabí dostačující. Abychom byli závislí na někom odjinud, to mi připadá takový... ani nevím, jak to nazvat. Teď jsme závislí sami na sobě. Takže nakonec to byl dobrý krok.

Nedávno skončenou sezónu lze hodnotit z různých hledisek či statistik. Najdou se tam také, na které jste hrdí, a pak i takové, na které ne?

To asi takto vůbec nedokážu zodpovědět, protože je nemám v hlavě. Možná mě mrzí, že jsme doma tolik nevyhrávali anebo předváděli takový výkon, který by nás těšil. Některé domácí prohry určitě mrzí, protože tady vždy byla super atmosféra. Měla to být taková naše domácí tvrz a to se

občas nedělo. A nějaké plus? První tři zápasy se nám nepovedly, dostali jsme hodně gólů a měli jsme úplně šilené skóre. Tak na tom jsme pak s trenéry zapracovali a podařilo se nám do další fáze soutěže obranu zpevnit na dobrou úroveň.

Když vešlo ve známost rozhodnutí, že ve Vrchlabí se už nebude hrát Chance liga, ale II. liga, jak moc velkými změnami prošlo složení týmu?

Došlo k velkým změnám. My jsme tady zůstali čtyři útočníci a z obránců pak jen Kuba Kyněl, který dřív spíš chodil pomáhat do Hronova. Odešla tedy celá obrana a brankář Kuba Soukup, který zamířil do Kolína. Takže vznikala celá nová defenziva a dvě nové lajny do útoku. Šlo tedy o zásah obrovský. Navíc se tak stalo někdy v červnu, kdy už není příliš moc čas shánět nové hráče. Jak si s tím poradili trenéři a vedení, to byla parádní práce. Myslím, že ne všichni to úplně docenili.

Pro příští sezónu je sestava týmu ustálena, nebo budou i letos nějaké změny?

Nemyslím si. Ale to je otázka spíš na vedení. Já do těchto změn moc nevidím. Ale jedno, co vím, je, že má přijít jedna posila do útoku. Myslím si, že je dobře, že je ten základ takto postaven. Je to taková pyramida a teď už jen budeme stavět kostičky nahoru.

Už je znám herní systém nadcházejícího ročníku ligy, nebo se to bude ještě specifikovat?

Asi se to bude teprve specifikovat. Ale co vím, tak některé týmy by raději chtěli hrát jen s těmi celky, co jsou dojezdově blízko nich. Ale mně se tento systém líbí. Zahráli jsme si se všemi celky, tedy ne s těmi moravskými. Pak se to v nadstavbě rozdělilo na lepší a horší, což nevím, jestli je dobrý krok. Máte jistě play-off a pak už ty zápasy nemusí mít takový šmrnc. Ale tady to bylo dobré. Myslím, že to asi zůstane stejný.

Zmínil jste cestování. Jak moc to je náročné? Přece jen, měli jste tam celky jako Cheb, Tábor nebo Klatovy a do těchto měst to rozhodně není kousek...

Mně cestování nevádí. Podívám se na nějaký film, potom s klukama něco probereme v autobuse. Jsou asi lidi, kteří to snášejí hůř. Věřím, že manažeři to snášeli hůř, protože při dnešních cenách to musela být dárda za autobus a čekačku. Takže asi spíš z toho hlediska, my jsme na tento kočovný způsob života od našich šesti let tak nějak zvyklí.

vitesco
TECHNOLOGIES

HLEDÁME SEŘIZOVAČE

Máme tisíce výrobků, které se dotýkají života téměř každého z nás. Nová auta díky nim jezdí a jsou čistější. V trutnovských halách jich vyrábíme miliony ročně a i to je málo.

Rosteme a potřebujeme další šikovné ruce. Zkušenosti profici i čerství absolventi, máme tu práci pro vás.

Šikovným kandidátům a kandidátkám nabízíme nástupní bonus 30 000 Kč.

Vitesco Technologies, Trutnov - práce, co má smysl a budoucnost

Kdy vám začne příprava na novou sezónu?

Už začátkem května začínáme letní přípravu. Tato příprava probíhá v květnu a v červnu. V červenci máme volno a tuším, že 7. srpna už opět bude připraven led.

Otočme nyní list a dejme takových pár „lehčích“ otázek. Jak byste ohodnotil sám sebe za letošní sezónu?

Já jsem k sobě vždycky hodně kritickéj, takže já sám sebe asi moc ohodnotit neumím. Nicméně základní část jsem si asi představoval lepší, tedy že týmu více pomůžu. Ale měl jsem roli, že jsem hrál úplně všechno, tak doufám, že jsem týmu pomohl i v oslabení a takových věcech, kde to v té černé práci není tolik vidět. Play-off už pak hodnotím kladně.

V těchto sériích už jste na ledě dominoval, byl jste u většiny gólů...

Takhle já to neberu. Někomu to tam napadá, někdo má zase smůlu. Myslím, že mně to tam v průběhu základní části ligy moc nepadalo a měl jsem smůlu. V nadstavbě se to pak zlepšilo a v play-off to gradovalo. Já vím, že to zní jako takové klíšé, ale je to práce celého týmu.

Co to pro vás znamená být kapitánem?

Já už jsem to někde psal před sezónou. Znamená to pro mě hrozně moc. Po těch klukách, kteří tady „céčko“ nosili dříve, ať už to byl Martin Filip, Jirka Jakubec, Tomáš Jirků, Tomáš Linhart... to jsou jména, která to dělala výborně, a ze začátku jsem měl trochu strach, jestli na to budu mít. Musím říci, že minulou sezónu jsem se hodně učil od Tomáše Kauta, který má za sebou výbornou kariéru, je fantastický kluk a lídr, takže jsem se snažil být jako on.

Zeptám se na kapitánskou roli ještě jinak. Každý, kdo chodil pravidelněji na hokej, si nemohl nevsimnout skutečnosti, že v okamžiku, kdy se hlavní rozhodčí chystal vyloučit některého z vrchlabských hráčů, už jste stál u něj a intenzivně jste s ním diskutoval. Jak takové diskuse probíhají?

Já jsem pak hodně vtažen do hry a jsem strašně emotivní. Hrozně nerad cítím křivdu. Upřímně říkám, že rozhodčí byli suverénně nejslabší část II. ligy. Chápu, že to jsou také lidi, kteří mohou udělat chybu. Ale ta arogance a věci, které oni předvádějí, tu ligu poškodily snad úplně nejvíc. A teď vůbec nemluvím o Vrchlabí, že by to bylo jen na nás. Tolik celkově špatně odpískaných zápasů jsem nikdy neviděl. Víím o tom, že jsem většinou

na rozhodčí jako pes. Ale jak se oni občas chovají a myslí si, že můžou opravdu všechno, tak to tu ligu jenom poškozují. Někteří rozhodčí si snad myslí, že těch tisíc lidí v hledišti se přišlo podívat jen na ně. Za sezónu jsem poznal zhruba jen tři rozhodčí, kteří pískali dobře.

Jaké jsou vztahy mezi jednotlivými týmy nebo hráči? Znáte se nějak blíže?

Určitě o sobě víme. Víme, kdo ligu hraje a na koho si dát pozor. Ostatně od toho máme před každým zápasem videa. Ale jinak si myslím, že ke sportu patří i respekt. Proto po zápase pochválíme gólmanna, že zachytil dobře, i když nás třeba vychytil. Nebo když nějaký hráč hraje hodně dobře, tak se mu to řekne. Jinak po celé lize máme spoustu známých, takže prohodíme pár slov.

V letošním roce, a především pak v play-off, se ve větším měřítku vrátili na tribuny i diváci. Jak se potom před takovou návštěvou hraje?

Je lepší, když se hraje před více lidmi, ale já to moc nevnímám. Na druhou stranu pamatuji dobu, když jsem do týmu přišel, tak před deseti lety na finále krajské ligy s Trutnovem byl natřískanej barák. Mě vyšší návštěva nevykolejí. Ale věřím, že někteří kluci na to nemusí být stavěni.

Máte jako hráči i zpětnou vazbu od fanoušků, a to nejen od skalního jádra Supras?

Já tedy nevím, jestli se k této otázce vůbec mám vyjadřovat. (smích) Samozřejmě máme spoustu pozitivních hodnocení či vyjádření od Supras, protože se s nimi různě setkáváme. My je pro změnu pochválíme za to, jak oni dělají svoji práci a že s námi

všude jezdí. No ale pak také samozřejmě máme spoustu negativních příznivců, kteří na ten hokej chodí, a upřímně si nedovedu představit, proč tedy vůbec chodí. Občas se podívám i na diskusní fórum. Jsou tam pozitivní i negativní věci. Dříve jsem se na to podíval a řešil to, ale teď už se spíš některým věcem zasměji a přejdu je.

Zmínili jsme letní přípravu. Co ale máte ještě v plánu kromě ní?

Ještě jedeme s dětmi na hokejový kemp, který se uskuteční v resortu Kapka ve Lhotě u Vsetína. Jelikož my tady teď led nemáme, tak jsme se rozhodli, že pojedeme tam, aby ještě kluci mohli chodit na led. No a pak se vrhneme už na tu suchou přípravu. Jinak samozřejmě proběhnou nějaké víkendové radovánky s rodinou.

V květnu se uskuteční mistrovství světa v hokeji. Budete se dívat?

No jasně, já jsem fanoušek. Určitě koukat budu a vždycky doufám, že naši přivezou nějakou placku. Ale určitě sledování nebude v takové

míře, jak když jsem byl malej a sledoval každý zápas. I Kazachstán, Itálii a tak dále.

Vy jste potom měl možnost zde hrát s kapitánem národním týmu, který naposledy přivezl zlaté medaile. Jaké to bylo?

Bylo to úžasný. Tomáš Rolinek tady sice byl pár zápasů, ale od takových hráčů, jako byl on, Jarda Hlinka, Petr Sýkora, Jarda Bednář anebo Honza Hlaváč, který s námi hraje doteď, bychom se měli učit, jak se správně hraje hokej. Tihle kluci vědí, o čem je hokejový život.

Co byste vzkázal čtenářům Vrchlabeinek a fanouškům vašeho týmu?

Chtěl bych jim vzkázat, že jim moc děkujeme za jejich přízeň v této sezóně. Já osobně za všechno děkuji i jako kapitán mužstva. Přál bych si, aby si cestu na stadion našlo ještě více fanoušků. Myslím, že hokej, který jsme teď hráli v play-off, by mohl přilákat, protože tam bylo to vrchlabské srdíčko. Určitě vás budeme potřebovat i příští rok, takže přijďte! ■

Zábava a dobrodružství čekají v Janských Lázních!

Veselé soutěže a nezapomenutelná zábava pro celou rodinu na vás čekají během Dětského dne v Janských Lázních a Emilova dětského dne u Stezky korunami stromů. Přijďte si to užít!

13:00–17:00 – Slovo převezme VOSA Band se svou živou hudební produkcí.

10:00–17:00 – Po celý den budou probíhat soutěže před Vesnou a u Stezky. Čekají vás zde dvě dobrodružné stezky: Krakonošova a Indiánská.

Mezi Dětskou léčebnou Vesna a Stezkou korunami stromů bude pro vás připraven zážitkový vláček, kterým se snadno dostanete z jednoho místa na druhé. Jízdní řád je následující:

10:00 – Vesna → Stezka / 11:00 – Stezka → Vesna
12:00 – Vesna → Stezka / 13:00 – Stezka → Vesna
14:00 – Vesna → Stezka / 15:00 – Stezka → Vesna
16:00 – Vesna → Stezka / 17:00 – Stezka → Vesna

Jízdenky na zážitkový vláček si můžete zakoupit přímo na místě.

Těšíme se na vaši návštěvu a přejeme vám příjemně strávený den plný zábavy a nezapomenutelných zážitků! ■

Rádi bychom vás pozvali na společnou akci, kterou pořádají Státní léčebné lázně Janské Lázně, Město Janské Lázně a Stezka korunami stromů v Krkonoších. Tato veselá a zábavná událost pro děti i dospělé se bude konat 27. května u dětské léčebny Vesna v Janských Lázních a u Stezky korunami stromů.

Dětský den v Janských Lázních nabídne pestrý program plný soutěží, hudby a zábavy. Můžete se těšit na hudební vystoupení skupiny VOSA Band, zábavné soutěže a dobrodružné zážitky na Krakonošově stezce i Indiánské stezce. Program u Vesny v Janských Lázních bude probíhat následovně:

10:00–13:00 – Přivítáme vás na Dětském dni, kterým vás za doprovodu reprodukcí hudby bude provázet náš moderátor.

Z XXL na L za 3 měsíce

Do plavek, pro lehčí práci a volný čas ve Vrchlabí

Iveta:

„Cítím se skvěle, vejdu se do oblečení na sport a kynologii, okolí si všímá a já se cítím mnohem lépe.“

S motivací výživové poradkyně Lenky to dokážete i vy!
Vrchlabí | Horská 4, Tel.: +420 731 702 908, E-mail: vrchlabi@naturhouse-cz.cz

Agresivní chování vlků vůči lidem je extrémně vzácné

V posledních týdnech se na sociálních sítích množí snímky vlků, kteří byli spatřeni v lokalitách Rudník, Arnultovice, Janské Lázně a dalších obcích v krkonošské části trutnovského okresu. Agentura ochrany přírody a krajiny České republiky a Královéhradecký kraj proto již vyzvaly zdejší obyvatelstvo k větší obezřetnosti. O tom, zda jsou vlci pro člověka nebezpeční anebo zda jsou ohrožena hospodářská zvířata, jsme hovořili s Miroslavem Kutalem, koordinátorem Hnutí Duha Šelmy, který též působí na Mendelově univerzitě v Brně.

••• JIŘÍ ŠTEFEK, FOTO: ARCHIV MIROSLAVA KUTALA

Vlci v Krkonoších byli vyhubeni v první polovině 19. století. Nyní se vrací zpět. Cím je to způsobeno a odkud do Krkonoš přicházejí?

Vlci rozšiřují svůj areál v celé střední Evropě posledních 20 let, především v Polsku a Německu. Obnova populace začala poté, co vlci v Polsku získali celoroční ochranu (1998). Zhruba od roku 2000 se smečky začaly šířit do západního Polska a Německa, v roce 2014 se první smečka usadila i u nás. V Krkonoších byly první známky výskytu už v roce 2011, v posledních letech je výskyt pravidelnější a je potvrzena přítomnost smečky.

Může jejich návrat do Krkonoš znamenat nějakou zásadní změnu v krkonošské fauně a v jejím přírodním potravním řetězci?

Vlci se živí hlavně jeleny, srnci a divokými prasaty.

Mohou pomoci jejich počty regulovat a snížit tlak na okus dřevin. Celkově tento návrat vrcholového predátora posouvá krkonošskou přírodu blíže přírodnímu stavu. Predace je proces, který tu mnoho let chyběl, nicméně kopytníci (kromě těch nepůvodních druhů) jsou na ni evolučně připraveni.

Znamená návrat vlků pro zdejší prostředí a region nějaké nebezpečí?

Samozřejmě že vlk představuje potenciální riziko pro člověka. Nicméně měli bychom mít před šelmou respekt, ne strach. Vlci dnes žijí kromě ostrovních států ve všech evropských zemích a agresivní chování vlků vůči lidem je extrémně vzácné.

Může vlk zaútočit na hospodářská či jiná zvířata?

Ve střední Evropě tvoří více než 90 procent potavy volně žijící kopytníci. Ano, hospodářská zvířata jsou také kořistí šelem, ale především špatně

zabezpečené chovy. Je třeba systém chovu upravit a s některými chovateli z Krkonoš a Podkrkonoší už na tom řadu let spolupracujeme.

Je nějak ohrožen člověk? Co má například udělat, kdyby ho potkal během horské túry či během sběru hub a dalších lesních plodů?

Jak jsem již zmínil, to riziko je minimální. V případě náhodného setkání je vhodné pořídit dokumentační foto (pokud je na to čas) a poslat nám hlášení na stopy@selmy.cz. V posledních týdnech přibývají pozorování relativně smělých vlků ve východní části Krkonoš a Podkrkonoší směrem na Rudník. Předpokládáme, že jsou to mladí vlci mimo své domovské teritorium. Situace však vyžaduje zvýšenou pozornost a detailní průzkum, čím je toto chování vlků způsobeno. Intenzivně se tímto případům poslední týden společně se Správou KRNAP věnujeme.

Mohou být vlci přenašeči nějakých chorob nebo dokonce vztekliny?

Nemoci a paraziti hrají důležitou roli v biotických

interakcích ekosystémů. Mohou se podílet i na regulaci některých populací. Podobně jako lišky mohou vlci trpět prašivinou, nicméně problém je to spíše pro jedince s oslabenou imunitou. Vzteklinu vlci mohou přenášet, ale hlavním rezervoárem této nemoci jsou lišky. Nejblíže potvrzené případy vztekliny za posledních skoro 20 let, kdy se vlci šíří, jsou ve východním Polsku a na Ukrajině. Pravděpodobnost, že by nakažený vlk přenesl vzteklinu až k nám, je mizivá, mnohem dříve by vznikla ohniska na Slovensku či v západním Polsku.

Co by podle vás měly podniknout příslušné regionální autority v oblasti ochrany životního prostředí?

Je potřeba především koordinace a spolupráce mezi ministerstvy životního prostředí a zemědělství v řadě otázek – ať už v případě podpory chovatelů, nebo jednání v potenciálně rizikových situacích. Problém je například v tom, že vlk je stále veden jako zvěř v mysliveckém zákoně (ač nemá stanovenou dobu lovu). To způsobuje legislativní problém například v situaci, pokud je nutné odstranit nějakého problematického jedince. ■

INZERCE

**TOPENÁŘSTVÍ
ŠTĚRBA**

voda – topení – plyn – chlazení

**TEPELNÁ
ČERPADLA**

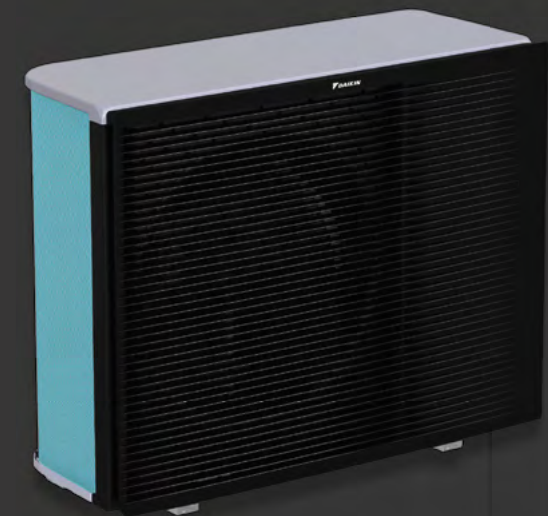
Nově dotace na plynový kotel

Kotle na tuhá paliva

Plynové kondenzační kotle

Krbová kamna s výměníkem

Výřízení dotace samozřejmostí

Tomáš Štěrba

U Ostrůvku 266, 543 03 Vrchlabí

Působnost: Královéhradecký a Liberecký kraj
(nebo dle dohody)

+420 608 480 343

www.topenarstvisterba.cz

Počátky vyznačování státních přírodních rezervací v terénu, 1965.
Vlevo dr. Věra Komárková, první botanička Správy KRNAP (foto Miroslav Hladík)

Co všechno stihl KRNAP za 60 let své existence?

Krkonoský národní park (KRNAP) letos slaví své šedesátiny. Jako instituce se začal formovat v létě roku 1963 a od té doby, samozřejmě s přirozeným vývojem, funguje dodnes. Pokud však chceme zvědět více o úplném začátku ochrany přírody v Krkonoších, budeme se muset posunout v čase ještě o něco dříve, než vznikl samotný KRNAP.

ANTONÍN KAŠPAR

Některé problémy, které KRNAP řeší dodnes, přirozeně vznikají již ve středověku. Totiž, lidmi neovlivněné nebo jen málo ovlivněné území tvoří pouze menší část parku, jeho jádro. Za šest století, po které lidé Krkonoše obývali, změnili jejich tvář a krajinu poměrně zásadně. Těžili nerostné suroviny a využívali bohaté lesnatosti Krkonoš jako zdroje dřeva. Přirozený les, který dříve pokrýval celé Krkonoše, zůstal jen na místech, kam se dřevaři nedostali či kde nebylo možno dřevo transportovat – a takových je v Krkonoších opravdu pomálu. Vytěžené území postupně ovládly nové, od 18. století lidmi vysazované lesy, které ale mají zásadně

jiné složení nežli ty původní. Časem převládl smrk ztepilý, který má měkké, lehké a jednoduše zpracovatelné dřevo, v suchu dlouho uchovatelné.

Původní obživou místních horáků bylo horské hospodaření převážně s dobytkem, které od druhé poloviny 19. století postupně nahrazovalo turistické využití. To změnilo zásadně podobu Krkonoš až do dnešních dní.

I první opatření k ochraně přírody souviselo s turismem a nadměrným sběrem rostlin v Krkonoších. V roce 1904 zřizuje na Strmé stráni v Labském dole Jan Nepomuk hrabě Harrach první soukromou rezervaci v Krkonoších, kde jeho lesnický personál a hajný, který má tuto oblast na starosti, stráží horkou květenou. O patnáct let později, v roce 1919, prosazuje botanik August Bayer první československou vyhlášku o ochraně krkonošské květeny. Za porušení vyhlášky mohou padnout vysoké tresty – pokuta až 200 tehdejších korun nebo dva týdny vězení. Třeba za utržení chráněné rostliny.

HITRÁDIO
ČERNÁ HORA

CASHEMESKY

POSLOUCHEJ A VYHRÁVEJ
PENÍZE NĚKOLIKRÁT DENNĚ!

Více informací na www.hitradiocernahora.cz

Vstup do národního parku za poplatek?

Roku 1923 přichází další botanik, profesor František Schustler, s návrhem ochrany území Krkonoš formou národního parku. Do něj neměly patřit pouze Krkonoše, ale také Rýchory a Jizerské hory. Už tehdy profesor Schustler navrhoval, aby byl celý horský komplex prohlášen za zákonem chráněný a následně byly vyčleněny zvláště cenné lokality, kam by byl přístup lidem a lidské aktivity úplně vyloučeny. Navrhoval také zpoplatnění vstupu do národního parku s tím, že výnos by putoval na praktickou ochranu přírody a údržbu turistických cest.

Návrh profesora Schustlera však tehdy skončil v ministerském šuplíku. Další krok přišel až po druhé světové válce. V roce 1952 vzniklo osm státních přírodních rezervací. Mezi nimi byla úplně bezzášahová a nepřístupná území, jako třeba Kotelní jámy, ale i místa, kde byl nějaký omezený vliv člověka umožněn. Od roku 1954 se tu ochraně přírody systematicky začala věnovat horská služba. Žádní jiní strážci přírody tehdy neexistovali, a tak zapojení mužů, kteří se po horách pravidelně pohybovali, bylo vcelku logické. Přes určitý pokrok v ochraně přírody se ale v Krkonoších děly dál věci pro přírodu velmi pochybné – ve svazích Medvědína probíhal průzkum možné těžby uranu, podobně jako v nitru samotné Sněžky.

Konference Správy KRNP s národními výbory a organizacemi pracujícími v oblasti, prosinec 1974. Vyvěšené heslo zdůrazňuje převážně antropocentrické vnímání ochrany přírody. Hesla v čele jednacích síní se postupně měnila, jak uvidíme dále (foto Miroslav Hladík)

Oficiálně byl Krkonošský národní park vyhlášen 17. května roku 1963 a budování instituce začalo v létě téhož roku. První půlrok trvalo týmu, vednému horníkem Miroslavem Klapkou a lesníkem Josefem Fantou, vybudovat organizační základy instituce, která také navázala spolupráci s o čtyři roky starším polským protějškem Karkonoskim Parkem Narodowym.

V roce 1964 vznikají vědecké orgány instituce a také sbor dobrovolných strážců (o rok později už měl 81 členů!). Vzniká také předchůdce časopisu Krkonoše a Jizerské hory – Zprávy KRNP – který má informovat veřejnost o tom, co se v národním parku děje. Pro odborníky také začíná vycházet Opera Corcontica.

Turistická destinace

Krkonoše jsou tradiční turistickou destinací – vždyť turismus tu začal prosperovat už ve druhé polovině 19. století. A tak v polovině 70. let stoupá návštěvnost na 7 až 8 milionů pobytových dní (dnes je návštěvnost Krkonoš zhruba dvojnásobná). Proto vznikly na konci 70. let tehdejší zóny klidu, kde je zakázán hluk i pohyb mimo turistické trasy. Také se na začátku nového desetiletí zpřísňují pravidla některých rezervací. Vznikají další naučné stezky, jako třeba Černoohorská rašelina.

V roce 1983 přibyla minizoo v areálu vrchlabského zámeckého parku a morzinské kaple, kde si návštěvníci mohli prohlédnout i velké obratlovce. Minizoo fungovala do roku 1994, kdy už byl její provoz dál neudržitelný.

V osmdesátých letech také vznikla síť krkonošských muzeí – k vrchlabskému muzeu, které

Květnový recept účetní Pavlínky:

Tisk, který můžeš objednat dnes, neodkládej na zítřek!

Aktiv dobrovolných strážců KRNP na zámku ve Vrchlabí 1978. Sedící zleva Jiří Pícha, Václav Veselý, Jiří Svoboda, Zdena Švadlenová, Petr Štěpánek (foto Jiří Bruník)

národní park převzal už v 60. letech, přibyl i Pamatník zapadlých vlastenců v Pasekách nad Jizerou a Krkonošské muzeum v Jilemnici. V roce 1984 se slavnostně otevírá tehdy supermoderní expozice Kámen a život ve vrchlabském klášteře, jehož budovu Správa KRNP zachránila před totální zkázou – rekonstrukce a stavba nové expozice trvaly 17 let.

Černý trojúhelník

S turismem jako rizikovým faktorem pro přírodu Správa KRNP od začátku počítala. V 80. letech se ale jako mnohem děsivější ohrožení ukázaly imise z uhelných elektráren na severozápadě Čech, v Německu i Polsku – tedy z území, které získalo výmluvný název Černý trojúhelník. Výsledkem byla zkáza více než 5000 hektarů krkonošských lesů, které na české straně tehdejší správce lesa – státní lesy – rozhodl odtěžit. V roce 1984 byl KRNP Světovým svazem ochrany přírody (IUCN) zařazen mezi dvanáct nejohroženějších národních parků světa.

S pádem režimu dostala i ochrana přírody o poznání větší váhu, a tak i KRNP začal s prosazováním zájmů a nápravou napáchaných škod. Do obnovy imisemi zničených lesů investovala na začátku 90. let stovky milionů korun nizozemská Nadace FACE, kterou sem přivedl komunisty vyhnáný spoluzakladatel KRNP Josef Fanta. Nový zákon o ochraně přírody rozdělil území parku do tří zón podle stupně ochrany a přidal ochranné pásmo. Do něj se přesunuly z národního parku také téměř všechny krkonošské obce, s výjimkou Malé Úpy. A péči o lesy převzala od státních lesů správa národního parku.

Dnes už park na tři ochranné zóny rozdělen není. Od roku 2017 mají české národní parky novou, tzv. managementovou, zónaci, která říká, co je ve které části území cílem péče o přírodu – zda čistě přírodní procesy nebo cílená ochrana biodiverzity či přímo lidská péče o určitý druh biotopu, jako jsou třeba cenné krkonošské louky. Pro návštěvníky jsou důležitá hlavně klidová území, kde je nutné se držet na značených cestách, na rozdíl od zbytku parku. Další omezení, která dříve určovaly jednotlivé zóny ochrany přírody, dnes zkráceně stanovuje buď přísně pro celý národní park, nebo o něco méně přísněji pro území národního parku mimo zastavěné části obcí.

Krkonošský národní park je tu už 60 let. Dnes není na seznamu nejohroženějších chráněných území světa, ale na seznamu cenných světových mokřadů, bilaterálních biosférických rezervací UNESCO, vzorově spolupracujících přeshraničních parků Evropy i světa a obdivovat největší zdejší poklad – krkonošskou arko-alpínskou tundru – sem jezdí přírodovědci ze všech koutů planety. Riziko masové návštěvnosti nezmizelo, počty turistů rok od roku stoupají. Přibyla i další nová nebezpečí pro přírodu – zvyšuje se zátěž z automobilové dopravy – a především na krkonošskou přírodu, hlavně tundru, nemile tlačí klimatické změny.

I když se někdy možná zdá, že nás – ať už jako turisty, boudaře, nebo obyvatele hor – národní park nesmyslně omezuje v našich životech, většinou to má svůj důvod. V Krkonoších máme kus přírody, který nikde jinde na světě nenalezneme. Možná nám tím, že tu každodenně žijeme, již trochu zevšedněl, je to však unikát, který si respekt a ochranu zaslouží. A to nejen proto, že příroda u nás je krásná, nýbrž i kvůli stabilitě ekosystémů, kde je vše propojeno se vším, a tak i kvalita našich vlastních životů a prostředí, ve kterém žijeme, záleží na přírodní stabilitě. Nevylapí se nám tedy občas vykašlat se na vlastní pohodlí a být vůči přírodě ohleduplní? Protože ona nám to jistě vrátí. ■

Pokládání kabelu od Labské boudy k Martinovce a ke Sněžným jámám, asi 1969. Podobně jako na Sněžku vede kabel a vodovod z polské strany, na Sněžné jámy vede kabel z Čech. Důsledná kabelizace Krkonošů trvá od roku 1965 dodnes. Za tu dobu byla nejen nahrazena povrchová vedení, ale byla také elektrifikována téměř všechna dosud nepřipojená místa (z velkých enkláv např. Klínové Boudy v roce 2008). K tomu je třeba připočíst linie sdělovacích kabelů. Liniové stavby jsou citlivou záležitostí, dodnes pečlivě sledovanou (foto Miroslav Hladík)

Cirkuff

13. ROČNÍK
MEZINÁRODNÍHO FESTIVALU NOVÉHO CIRKUSU

31. 5. – 4. 6. 2023
TRUTNOV

POŘADATEL Uffo TRUTNOV

WWW.CIRKUFF.CZ

PROJEKT SE USKUTEČŇUJE ZA FINANČNÍ PODPORY MĚSTA TRUTNOVA,
MINISTERSTVA KULTURY ČR A KRAJŮVRADECKÉHO KRAJE

TRUTNOV
KRAJŮVRADECKÝ KRAJ
MINISTERSTVO KULTURY

Rádi bychom, aby tady bylo EPO1 i pro další generace

Industriální objekty dodnes představují hospodářský rozvoj i atmosféru dávnější minulosti. Přestože v mnohých z nich už průmysl utichl, mají stále velký potenciál na přeměnu v něco nového, smysluplného, originálního a povznášejícího, což může vést k jejich záchraně. Tímto výrazným příkladem je krok manželů Renaty a Rudolfa Kasperových, kteří se rozhodli nejen zachránit někdejší objekt bývalé elektrárny v Trutnově-Počiči, ale také mu vrátit slávu tím, že jej přestaví na Centrum současného umění EPO1.

📷 HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: MILOŠ ŠÁLEK

Tento krok se již blíží do velkého finále, protože bude pro zvané hosty oficiálně otevřeno v úterý 23. května, aby den poté jeho branami prošla i veřejnost. A jak se před touto událostí iniciátoři tohoto velkorysého projektu cítí a co jim právě v těchto dnech jde hlavou? „Už delší dobu je stále více co řešit v souvislosti se zahájením provozu EPO1, od maličkostí až po zásadní věci,“ řekla Renata Kasperová, jejíž manžel Rudolf poznamenal, že poslední měsíce a zejména uplynulé týdny se hromadí záležitosti kolem dokončení interiéru.

„Kromě toho instalujeme výstavy, což zahrnuje spoustu jednání a transportů. V naší režii také vyrábíme informační systém v celém areálu, je toho prostě ještě hodně. Přes všechny tyto peripetie se moc těšíme na to, až galerii otevřeme, protože hezčí projekt jsem nikdy nedělal,“ uvedl Kasper, jehož společnost Kasper Kovo v roce 2011 odkoupila od německého majitele bývalý areál ČKD Dukla, který byl v té době před uzavřením. Kasper připouští, že odkup elektrárny byl pro něj tak trochu danažský dar, protože už tenkrát bylo jasné, že pro ni firma nebude mít výrobní ani skladové využití.

Odolával však názorům, že by se mohla budova zbourat, protože se na moderní strojírenskou výrobu nedala využít. Představy, co se bude s tímto objektem dít, poté na několik let odložili. V době, kdy jejich společnost začala dobře fungovat a vydělávat, se Kasperovi vrátili k myšlence, jak naložit

s bývalou elektrárnou. Protože oba mají rádi umění, rozhodli se, že elektrárnu přivedou právě k tomuto účelu. „Moje žena byla v tomto ohledu delší dobu opatrná, protože věděla, že je to poměrně velké sousto. Budovy byly totiž zanedbané a vyžadovaly pro takový záměr totální rekonstrukci. Nakonec však dostala chuť se do toho pustit také,“ vzpomíná Kasper a jeho žena ho doplnila, že na úplném začátku heroickou práci představovalo pouhé vyklizení prostor od nepořádku.

Potom už manželé společně oslovili architektky a vybrali náhodný Atelier Tsunami, s nímž už předtím spolupracovali a měli s ním velmi dobré

zkušenosti, protože jeho zástupci perfektně znali jejich představu, čemuž odpovídá i finální výsledek této unikátní galerie. „Manželka byla zapojená do diskuzí s architektky nad konkrétními studiiemi, budoucí umělecký program, výstavy, akce, zaměření galerie jsme řešili společně, později také po výběrovém řízení s ředitelem EPO1 Janem Kunzem. Projektovou přípravu, řízení stavby a financování celého záměru jsem měl na starosti já. Díky tomu, že jsem vzděláním stavař a mám s tímto oborem zkušenosti, koordinaci projekce a samotné realizace jsem řídil sám,“ vrací se do minulosti Kasper.

Dnes, když návštěvník přijde před někdejší elektrárenskou budovu, dýchne na něj historie, a to bez nadsázky s tím, že zůstal zachovaný původní vzhled objektů. Více než sto let starý pětipodlažní dům zaujme velikostí a pohlednou fasádou z lícových cihel. Po vstupu do velkorysých, citlivě upravených, zmodernizovaných, vytápěných a klimatizovaných prostor je všudypřítomná neopakovatelná atmosféra, která pohltí nejen umělce, příznivce umění, ale i další návštěvníky. Centrum současného umění EPO1 je bez nadsázky skutečným magnetem a zároveň galerií evropského formátu zaměřenou primárně na sochařská, spíše nadrozměrná díla v bývalé generátorovně a strojně. Dále zde budou vystaveny menší 3D objekty, obrazy, grafiky i fotografie. Chystá se také další okruh, kterým je umění ve veřejném prostoru. V tomto směru by Kasperovi rádi překročili i českou hranici.

„Naším plánem je vystavovat zejména sochy a tvořit je přímo tady v EPO1. Zatím jsme uspořádali výstavy pro první menší prostor, který byl již hotový,“ nastínila Renata Kasperová. Návštěvníci už zde mohli vidět výstavy trutnovského fotografa Jiřího Havla, malířky Ivany Štenclové a sochařky Pavlínky Kvity. Při openingu 23. a 24. května se lze těšit na tři výstavy. Mimo to bude součástí otevření EPO1 i performance v Kapli sv. Josefa ve Slavětíně, kterou Kasperovi nechali rovněž zrekonstruovat a kam při openingu vyveze zájemce autobus.

„O hlavním výstavním programu renomovaných umělců v EPO1 už máme představu až do roku 2027, protože zájem je obrovský. Umělcům jsme schopni přímo na místě nabídnout možnost tvorby, takže jsou v plánu i rezidenční pobyt. Návštěvníkům chceme nabídnout zajímavý a kvalitní program,“ přiblížil Kasper. Kromě toho se připravují

i venkovní instalace včetně doprovodného programu. „V té době bude už otevřená stylová kavárna, jejíž součástí jsou zajímavé industriální prvky. V programu, který promyšlíme a připravujeme od letošního září, by měly být edukační programy pro děti a mládež, případně pro rodiny s dětmi, přednášky zaměřené na umění i prázdninový program pro školáky,“ vysvětlila Kasperová.

Oba iniciátoři projektu rovněž sází na to, že postupně ve dvou etapách dojde k napojení na dálniční síť, která umožní perfektní přiblížení galerie směrem do Polska a do budoucna také Německa. Je to prostě strategické místo, navíc v regionu, kde je blízko do Krkonoš s velkou návštěvností. Pro oba je projekt výjimečný nejen velikostí výstavních ploch, ale také charakterem budov, které nechali Kasperovi zrekonstruovat. O svých aktivitách směřujících ke vzniku EPO1 oba iniciátoři nezapochybovali, i když v době realizace přišla covidová pandemie a vzápětí obrovská energetická krize způsobená válkou na Ukrajině.

„Přestože to bylo náročné, překonání problémů znamenalo pro nás posun a je možné si z toho vzít i něco pozitivního. Stejně jako v současném umění, kdy ne každý ho přijímá pozitivně, jsme se i přesto s manželkou rozhodli projekt dokončit. Pro nás EPO1 znamenalo další životní zkušenosti a možná dobře, že jsme je získali,“ sdělil Kasper. Cílem obou je, aby projekty vytvořené pro centrum byly pro publikum co nejzajímavější, aby přitáhly co nejvíce lidí. „Byli bychom moc rádi, kdyby to zaujalo i hodně mladých lidí. V propagaci se snažíme mířit i na školy a vytvořit edukační a doprovodné programy, které pro uměnímilovnou veřejnost budou zajímavé,“ prozradila Kasperová a doplnila, že jim tyto aktivity přinášejí velkou radost a zároveň si přejí, aby EPO1 mělo publikum, které tím, že bude navštěvovat jeho kulturní programy, bude přispívat ke kultivaci celé společnosti.

„Občas mně hlavou proudí otázka, zda nejsme tak trochu blázní, ale jsem rád, že jsme to dokázali podle našich představ svobodně, bez grantů a dotací, na vlastní náklady, a to nám dává velkou volnost. Přejí si co nejvíce zvědavých návštěvníků. Rádi bychom, aby tady bylo EPO1 i pro další generace a posunulo město Trutnov tím, že tady vzniká kulturní instituce, zase o kus dál. Je to určitý střípek do mozaiky, jak by se mělo město vyvíjet a vyspívat,“ dodal Rudolf Kasper. ■

Akustika, energie i mladé sochy

Součástí openingu, tedy slavnostního otevření Centra současného umění EPO1 v Trutnově-Poříčí, které se pro zvané hosty uskuteční v úterý 23. a pro veřejnost ve středu 24. května, bude zahájení tří originálních výstav. Ta největší s názvem *Volume* a podtitulem *Akustická dimenze v současném sochařství*, kterou připravili kurátoři Marcel Fišer a Daniela Kramerová, je zaměřena na zvukovou stránku uměleckého projevu.

■ HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: MILOŠ ŠÁLEK

„Nejen v umění, ale i v dalších způsobech uchopování světa se s odklonem od konceptu racionality a objektivitu spojovaného s vizualitou dostávají více ke slovu individuální emocionální stránky světa spojené s dalšími smysly, v první řadě se sluchem,“ vysvětlují kurátoři. Podle nich je namístě otevřít výstavní program nové galerie EPO1, v níž se prostorové a vizuální vjemy propojí s aktuálním fenoménem zvuku.

Výstava *Volume* nezaměstná pouze uši, ale v některých případech i návštěvníkův hmat. Slovo v názvu odkazuje k hlasitosti zvukového vjemu, v sochařských souvislostech míří spíše k objemu plastického tvaru. Svá díla představí současní umělci z České republiky, Německa, Rakouska, Slovenska a Polska. „Záměrně volíme různé typy práce se zvukem, například aktivně zvučící objekty, záznamy zvukově výtvarných performancí, objekty, které rozehraje návštěvník či performer. Část děl reaguje na pohyb diváka místem. Významná skupina autorů vytváří sochařskými, malířskými či digitálními způsoby vizuální ekvivalent sluchového vjemu. Několik umělců vytvoří site-specific díla pro konkrétní prostor,“ přibližují kurátoři.

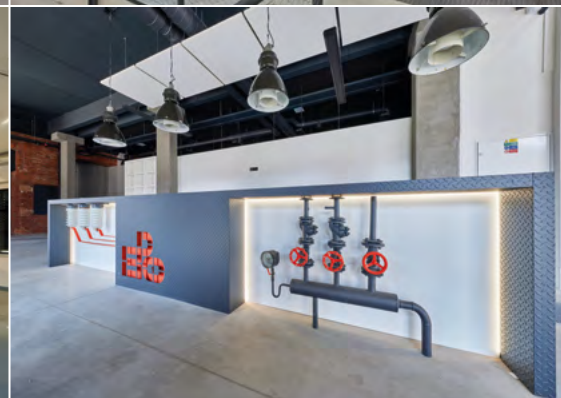
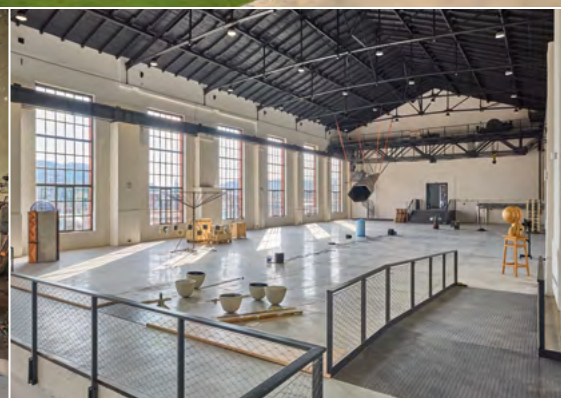
Návštěvník se setká i s tematizací původní výrobní minulosti továrny EPO1, s akustickými kvalitami prostoru, kde zvukový a hudební svět inspiruje umělce v rozpětí od klasické a současné vážné hudby po nynější techno scénu. V několika případech bude zvuk zastoupen v poloze řeči dotýkající se vztahu zvuku, informace i mediální vyprázdňenosti. „Současný zájem o zvukovou tvorbu souvisí se snahou o proměnu vnímání

a prožívání, učení se naslouchání zvukům a se stejnou důležitostí vnějšimu i vnitřnímu tichu,“ dodávají kurátoři výstavy, která v EPO1 potrvá do ledna příštího roku.

V komornějším prostředí třetího nadzemního podlaží bude souběžně otevřena výstava *Power Post Station*, jejímž kurátorem je Jan Kudrna. Tato nevšední expozice díly šesti umělců zachycuje, zobrazuje a pojmenovává energii v co neširším spektru. „Aniž bychom museli analyzovat a popisovat procesy a jevy uvnitř materiálů a organismů, budeme svědky výsledků projevů autorských vůlí, které jasně a cíleně zachycují podstatu zákonitosti energie přítomné v mnoha podobách,“ vysvětlil kurátor. Návštěvník bude svědkem redukovaných maleb, kde je energie přítomná pomocí citlivých barevných kontrastů znázorňujících její toky v symbolických krajinách, uzavřených světech a organismech, nebo zkoumání fyzikálních procesů k zachování energie a jejímu přenosu, přísunu elektrické energie, která vytváří výsledný vizuální obraz, malby založené na oscilaci a kmitech kyvadla, videoprojekce, do níž vstupuje malba, v níž tepají organické formy odkazující na energii či zobrazení vesmíru pomocí galaxií a mlhovin.

Třetí výstava, na kterou se lze těšit, se jmenuje *Fresh Power* a je instalována v horním patře EPO1. Kurátorem je ředitel této kulturní instituce Jan Kunze. „V expozici bude představena tvorba nejmladší sochařské generace, jejíž díla jsou součástí akvizice vedoucích k počátku sbírky EPO1. Pro instalaci děl místo soklů použijeme staré panky,“ prozradil kurátor. Zajímavostí výstavy bude, že v jejím prostoru budou ponechány rozmanité stroje, které byly součástí bývalé elektrárny, vraťejí se do její historie a zároveň jsou samy o sobě sochařskými díly.

Všechny tři divácky mimořádně atraktivní výstavy v EPO1 naplňují současné i budoucí záměry této monumentální výtvarné scény s důrazem na sochařské umění v největším prostoru bývalé elektrárny, ale také na kvalitní současné umělecké směřování v menších expozicích nového kulturního centra v Trutnově-Poříčí. ■

Za tréninkem si představím ta nejkrásnější místa na světě

Vyhlašování nejlepších sportovců Vrchlabí za loňský rok mělo oproti zaběhaným tradicím poněkud nezvyklé finále. Absolutním vítězem se totiž stal běžec do vrchu Ondřej Fejfar. V rozhovoru pro Vrchlabinky popsal své pocity po zisku ocenění a zároveň prozradil plány na letošní rok.

••• JIŘÍ ŠTEFEK

Na konci března jste byl vyhlášen Sportovcem města Vrchlabí za rok 2022. Jaké byly vaše první pocity či dojmy? Přece jen, v posledních letech toto ocenění vždy získávali jen lyžaři...

No, musím říct, že jsem tím byl hodně zaskočený a vůbec by mě to nenapadlo. Přece jen, jsem tady mezi těmi všemi olympioniky a dalšími výjimečnými sportovci... Ale po prvotním šoku mě to samozřejmě hrozně potěšilo a tím, že jsem vytrvalostní běžec, jsem si pro ten Labák přeci jenom doběhl. A navíc si vážím lidí, kteří za vyhlášením Sportovců města Vrchlabí stojí, od představitelů města přes paní Albrechtovou až po Petra Ticháčka, který celý večer vždy perfektně moderuje a vlastně i režíruje.

Kam byste mezi svými nesčetnými úspěchy toto ocenění zařadil?

Přestože mám doma již více trofejí, беру to hodně symbolicky. Není to za jeden konkrétní výkon, ale za řadu let reprezentace Vrchlabí u nás i ve světě. Labák a putovní pohár běhu do vrchu z Jilemnice na Žalý ve tvaru rozhledny jsou ty nejkrásnější trofeje, jaké mám nebo jsem měl.

Jak byste zhodnotil loňský rok a jaké závody byste z něj vyzdvihl?

Loni to bylo trochu jako na houpačce, ale co mělo, to se povedlo. Nejvíce si cením třetího místa na Mistrovství České republiky v maratonu, které se běží vždy v rámci květnového Pražského maratonu. Silniční maraton jsem běžel poprvé v životě a za medailí jsem moc rád.

Jaké máte plány pro letošní rok? Na jaké závody se chystáte?

Letos mám v plánu běžet znovu květnový Pražský

maraton a potom už hodně závodů v horách, nejčastěji ze Světového poháru v běhu do vrchu. Silnice je sice fajn, ale kopce to u mě stejně vždy vyhraji.

Jak moc velký rozdíl je v běhu do vrchu a potom, když běžíte maraton?

Je to celkem odlišné. Rozdíl je podobný, jako když porovnáte rovinatou silniční etapu na Tour de France oproti náročnému výjezdu na horském kole. A přesto tu jsou univerzální cyklisté schopní vyhrávat obojí. A přesně takovýmto komplexním běžcem se snažím být i já.

Kde vůbec sbíráte motivaci a kde čerpáte energii?

Občas sám ani nevím. Ale většinou si za každým těžkým tréninkem představím ta nejkrásnější místa na světě, skvělou atmosféru a endorfiny v cíli z povedeného výkonu. Z toho „žiju“ po zbytek roku, třeba zrovna mimo závodní sezónu.

Nedávno jste se oženil. Jak se cítíte jako novopřičený manžel? Ovlivňuje tato skutečnost nějak vaše sportovní výkony či soustředění?

Kromě prstýnku na levé ruce se toho zas tolik nezměnilo. Ale moc mě těší, že moje žena Julie si to tu zamílovala, a přestože pochází ze středních Čech, už je z ní správná Vrchlabačka. A jsem také rád, že ve výsledkových listinách najdete nově jméno Fejfarová.

Změnil se postupem času způsob či skladba vašeho tréninku?

Je mi 33 let a i když je těžké si to přiznat, minimálně po sportovní stránce prostě stárnu. Musím trénovat chytřejí než před deseti lety a víc si hlídat zdraví. Mám ale skvělou trenérku Jarču

Grohovou, se kterou vymyslíme vždy to nejlepší možné řešení.

Co to znamená „chytřejí“?

Je to o něco méně, ale o to efektivněji. Zároveň musím více času regenerovat.

Jak se vám líbila „kulturní vložka“ při vyhlašování Sportovce roku, kdy jste šlapal na pódiu na kole a moderátor Petr Ticháček přitom četl báseň, kterou jste napsal v den vaší svatby, a nakonec na pódiu napsal i vaše manželka?

Dojalo mě to a byl jsem rád, že Julča mohla přijít na pódiu, protože sama se mnou jezdí prakticky na všechny závody a bez její podpory bych jen velmi těžko zvládal skloubit sport na vrcholové úrovni a práci.

Chtěl byste něco vzkázat čtenářům Vrchlabinek?

Žijeme ve skvělém městě a v nádherném prostředí Krkonoše se spoustou možností sportovního vyžití. Tak toho každý den využívejte. A fanděte vrchlabským sportovcům. ■

INZERCE

JSME ŠANCE PRO TY, KE KTERÝM SE BANKA OTOČILA ZÁDY

 Kdyžnebanka.cz

Poskytujeme **ověřené financování nestandardních** úvěrových případů, které nelze vyřešit v bankovním sektoru. Naší vysokou předanou hodnotou je individuální přístup ke každému žadateli. S ohledem na potřeby a možnosti vždy vytváříme **řešení na míru**.

Nejčastěji poskytujeme **podnikatelské úvěry, řešíme exekuce, insolvence, dluhové spirály či konsolidace stávajících půjček**.

Prag Investment Group a.s.
IČ: 06105076
DIČ: CZ06105076

Adresa pobočky
Pasáž Gendorf
Krkonošská 153, Vrchlabí

Otevírací doba
Po telefonické domluvě

Kontaktujte nás
info@kdyznebanka.cz
+420 771 159 699

Ambulantní rehabilitační léčba pro pacienty v regionu

Od března jsou v Krkonoších nově v provozu logopedická a rehabilitační ambulance. Státní léčebné lázně Janské Lázně totiž disponují zkušenými profesionály a také kvalitními pracovišti, proto se vedení lázní rozhodlo poskytnout své kapacity nejen klientům lázní, ale i obyvatelům Trutnovska.

Hlavním záměrem zřízení logopedické a rehabilitační ambulance bylo rozšířit kapacitu ambulantní péče pro dětské a dospělé pacienty v regionu. „V lázních disponujeme kvalifikovanými odborníky z řad lékařů se specializovanou způsobilostí v oboru rehabilitační a fyzikální medicíny, kvalifikovanými fyzioterapeuty se zkušenostmi s rehabilitací dětí od kojeneckého věku a v neposlední řadě i odborníky z řad logopedů,“ říká ředitel Státních léčebných lázní Janské Lázně Martin Voženílek.

Ambulanci, které jsou schopné poskytnout odbornou dětskou rehabilitační léčbu, je celkově v České

republice nedostatek. Pro obyvatele hor staršího věku a handicapované je cestování za rehabilitací do Trutnova obtížné. „Věříme, že díky ambulantnímu pracovišti rozšíříme nabídku rehabilitační péče v celém regionu,“ dodává Martin Voženílek.

Rehabilitace nabídne cílené formy terapií

Zkušenosti janskolázeňských lékařů a fyzioterapeutů s léčbou dětí s poškozením mozku, zejména dětskou mozkovou obrnou, jsou v rámci republiky vysoce ceněny. Garantují vysokou úroveň dětské rehabilitační léčby, kterou nově lázně nabízí v rámci ambulance.

Pacientům s pohybovými a neurologickými onemocněními mohou zajistit v Janských Lázních, a to díky kvalitně vybavenému rehabilitačnímu pracovišti, široké spektrum rehabilitačních postupů. Například i fyzioterapii s využitím metod na neurofyziologickém podkladě, konkrétně třeba Vojtova reflexní lokomoce PNF nebo Bobath koncept, ale také široké spektrum fyzikální léčby (elektroléčba, magnetoterapie...) a vodoléčby. Samozřejmostí je využití manuálních měkkých technik.

Ambulance rehabilitačního lékaře nabídne pacientům cílenou rehabilitační diagnostiku a manuální ošetření. Při těžších pohybových problémech spojených s bolestivostí je možné využít také aplikace kolagenu do poškozených pojivových tkání a kloubů. Ambulance, kterou najdete v přízemí budovy dětské léčebny Vesna, se současně hodlá věnovat problémům jako plochonoží, vadné držení těla, skolióza nebo poruchy nervového a pohybového systému, nabídne i kontinuální rehabilitační péči pacientům po cévních mozkových příhodách.

„V současné době se provoz jak rehabilitační, tak logopedické ambulance rozjíždí a máme v péči první desítky pacientů,“ těší ředitele Martina Voženílka. Více informací ohledně termínů pro objednání, nasmlouvání pojišťoven apod. se dozvíte na tel. čísle: 739 658 115 nebo můžete napsat na e-mail: ambulance@janskelazne.com. ■

Hejbní kostrou!
Lázně hledají Fyzioterapeuty.

Janské Lázně

Včely jsou mým novým šťětcem

S architektem a designérem Eduardem Seibertem jsme si popovídali nejen o jeho projektu Beehive, ale třeba i o tom, s jakými úskalími se setkává jako včelař a s jakými jako umělec. Odcházela jsem s novými poznatky, pocitem příjemně stráveného odpoledne a taky se sklenicí medu.

✎ GABRIELA JAKOUBKOVÁ, FOTO: FILIP GYORE

Byl jsi tvořivý už jako malý kluk?

Co si pamatuji, tak ano. Jen toho papíru, co jsem jako malý pokreslil! V první třídě mě babička vzala k zápisu do ZUŠ na výtvarný obor k panu profesorovi Masejdkovi. První rok mě učil právě pan profesor a byl to zážitek. Už jako prvňáček jsem tedy chodil na výtvarku, pak jsem si k tomu přidal ještě keramiku, řemesla a podobné aktivity. Když jsem nemusel na běžky, věnoval jsem se výtvarným činnostem.

Jak vzpomínáš na výtvarnou výchovu ve škole?

Ta mě tolik nebavila. Téma jsme měli většinou dané nebo doporučené. Kresba typu „obkreslete si srdíčko, udělejte tam kytičky“ mě nijak nenadchla. Dělal jsem si to tedy po svém a pak samozřejmě výsledek nebyl takový, jaký být měl.

Učitelé ti to tolerovali?

Jak kdy. Nejčastěji jsem byl káraný za to, že jsem neměl v pořádku výtvarný kufřík. Nikdy jsem neměl rád malování.

To ti zůstalo dodnes?

Vlastně ano. Jen teď už k tomu nemám takový odpor, protože mě do malování nikdo nenutí. Co si vybavuji, snad jen jeden jediný akvarel, který jsem maloval dobrovolně a mimo školu, bych bral seriózněji. Asi bych to neměl ani říkat, ale momentálně ani žádné štětce nemám. Zato různých tužek, pastelů a kříd, těch mám spoustu. Vlastně mě dlouho nebavilo pracovat s barvami. Přednost jsem dával klasické černé a bílé.

A co růžová? Od tvé kamarádky Kristýny jsem zjistila, že jsi milovníkem růžové barvy.

Ano, růžová je moje nejoblíbenější barva, ale není to tak, že bych s ní rád tvořil. Většinou si vystačím s přírodními odstíny, popřípadě s černou, bílou a šedou. Na růžové je fajn, že je vzácnější. Kdybych nosil vše růžové, už by mě nebavila. Líbí se mi v drobném detailu, kdy skvěle funguje jako zvýrazňovač. Je-li černošedé okolí a v něm jen růžová tečka, hned je jasné, co je důležité. V momentě, kdy

člověk barvy používá, měla by mít každá z nich svůj význam.

Kdy sis uvědomil, že by ses chtěl umění věnovat profesionálně?

Měl jsem to štěstí (možná spíše smůlu, protože být umělcem není žádná výhra), že mě už asi v páté nebo šesté třídě začal bavit počítačový design. Přál jsem si jednou být designérem počítačových her. Líbila se mi ta kreativita a množství fantastických prvků. Později jsem zjistil, že na tom nejsem zrovna nejlépe, co se týče programování. V kvartě jsem si už byl jistý tím, že bych chtěl dělat architekturu.

Říkáš, že být umělcem není žádná výhra...

Navážu na předešlou odpověď. Ukončil jsem bakalářské studium na architektuře, ale už jsem přemýšlel o tom, že žít bych se chtěl něčím jiným. Během studia jsem totiž zjistil, že stavět domy mě nebaví. Mnohem víc mě zajímaly veřejné prostory. Narazil jsem ale na to, že to nikoho dalšího moc nezajímá. Většinu lidí je úplně jedno, jestli chodí po ulici třikrát předělávané, rozbořené, po ulici, kde

na jedné straně roste tráva a na druhé se válí odpadky. Samozřejmě, že někteří to vnímají a nejsou k tomu lhostejní. Ale veřejný prostor tvoří většina. Věděl jsem, že architekt se může naučit vytvářet dobrý prostor, naučit se o něm přemýšlet a dokonce i udělat dobrý projekt. Mnohdy to skončí tím, že narazí na nezáměr společnosti a v horším případě na zájem investora, ale nezáměr ze strany úřadů. To se pak dostanete do situace, kdy jediný, kdo má zájem o kvalitu, jste vy. Sice do toho vložíte spoustu energie, práce, talentu a času, ale nakonec ani nemáte radost z výsledku. Jako architekt taháte za tu nejkratší šňůru. A to jsme u pozice architekta. Umělec je na tom lépe, co se týče svobody. Je to složité. Například právník může být i špatný, a přesto se tím může žít. Právníci jsou prostě potřeba. Umělců v určitém oboru se může v Čechách žít třeba deset výborně a dejme tomu sto dobře. Průměrný umělec už má problém a umění se pro něj stává koníčkem. Je to podobné jako ve sportu. Například do reprezentace běžeckeho lyžování se dostane jen několik málo sportovců, ostatní už se musí věnovat něčemu jinému a chodit do práce.

INZERCE

**PYROTECHNIKA ZABÍJÍ ZVÍŘATA, ŠKODÍ ZDRAVÍ,
PŘÍRODĚ A VYTVÁŘÍ ZBYTEČNÉ ODPADKY.**

Eduard Seibert (33)

Architekt a designér Eduard Seibert se narodil 22. 2. 1990 v Hradci Králové (v jilemnické porodnici totiž zrovna malovali). Absolvoval jilemnické osmileté gymnázium, bakalářské studium na Technické univerzitě v Liberci (obor architektura a urbanismus) a magisterské studium na UMPRUM (Ateliér skla). Nyní studuje na Katedře umění Fakulty umění a architektury v Liberci.

Samozřejmě, že umělec i sportovec se může živit něčím, kde své dovednosti využije. Já se nyní žívím jako projektant, ale není to v souladu s mými ambicemi a studiem získanými schopnostmi.

Vystudoval jsi architekturu na Technické univerzitě v Liberci, magisterský titul jsi poté získal na UMPRUM v Ateliéru skla. Čím tě tento obor okouzlil?

Takto velký krok bych neudělal jen z jednoho jediného důvodu, byla jich celá řada. K oboru skla jsem se dostal už při studii, kdy jsem pracoval v jedné firmě, která navrhovala luxusní svítidla. Zjistil jsem, jak zajímavý tento obor je. Český kontext skla je ve světě dost unikátní, a to jak z estetických, tak i praktických hledisek. Češi jsou stále považováni za světovou špičku. Naštěstí tu v rámci sklářství stále máme všechna jednotlivá řemesla, což většina zemí už nemá. To je jeden z důvodů. Dalším byla přednáška, kterou měl na naší Technické univerzitě profesor Rony Plesl. Velmi se mi líbil jeho přístup. Jako jediný ze všech přednášejících mluvil také o svých studentech, dokonce tomu věnoval celou polovinu svého času. Obor mě zaujal i tím, že je to práce s řemeslem a není tak abstraktní jako kresba nebo malba.

Ráda bych si s tebou povídala především o projektu Beehive, tedy o svítidlech, která společně se včelami vyrábíš. Popiš mi prosím, na jakém principu vaše spolupráce vlastně funguje.

Nyní se většinou včelaři v systému nástavkových úlů. To znamená, že mám takový šuplík a v něm deset nebo i více rámků a v nich je včelí dílo, tedy pláštěv. Ideální stav je, když včely staví pláštěv do těch rámků. K tomu je včelař motivuje tím, že do prostředí umístí voskovou blánu, které se říká mezistěna. Včely pak staví přímo na ni, pěkně rovně a včelař má z toho radost. Já jsem vlastně ten samý princip použil k tomu, aby stavěly křivě, tak, jak potřebuji. Vlastně jsem ten princip obrátil vzhůru nohama. Pomocí vosku z mezistěny jako origami poskládám tvar, ten potom dám včelám do úlu a on do určité míry generuje, kde včela bude stavět. Vznikne struktura, která má spoustu podobností a vždy je v detailech malinko jiná. Abych dokázal odhadnout některé zákonitosti a osvojil si práci se včelami, musel jsem provést mnoho testů a zkoušek. Je to, jako když si někdo pořídí nový štětec. Chvilí mu trvá, než se s ním sžije. Mým novým štětcem jsou včely. Začátky byly hodně pokusomyl. Dnes jsem ve fázi, kdy už tuším, co se stane. Přesto mě včely stále dovedou překvapit.

Přirovnáváš včely ke štětcům. Včely jsou však živé bytosti. Pojďme si popovídat o stránce etické.

Etická stránka je samozřejmě důležitá. Je potřeba znát kontext etiky včelaření. Včely jsou potřeba pro ekosystém a člověk je na nich existenčně závislý. Zároveň to, co jsme za posledních sto dvě stě let udělali s krajinou a s globalizací, která s sebou přinesla spoustu cizokrajných nepřijemností, vytváří prostředí, ve kterém včely těžko v přírodě přežívají. Pokud vám uletí roj, nepřezije pravděpodobně zimu. O většinu včel se tedy někdo stará. Péče o včely může být různá. Jsou včelaři ohleduplní a ti, kteří si pořídili včely jen pro med. Těm říkáme medaři. Snažím se k včelám chovat ohleduplně, tak, abych jim neublížoval. Důležité je, abych se o ně staral pravidelně, na zimu jim nechával med, zajistil, aby byly v dobré kondici (a pokud ne, ošetřoval je). Samozřejmě se každému včelaři někdy stane, že při péči o včely některou zmáčkne, tomu se nelze vždy ubránit. Co se týče materiálu, není výroba světla pro včely příliš náročná. Vyrobit sklenici medu je pro ně náročnější. V porovnání med versus vosk vychází čtyřikrát náročnější každá jednotka medu než vosku. Světlo váží jen desítky gramů, a to ještě velkou část vosku včelám dodám v podobě mezistěny.

Či jsou to včely?

Mám kamaráda včelaře a s ním jsem začínal. Druhým rokem mám i vlastní včely a vyrábím si úl. Momentálně mám šestery včely a určitě budu letos jejich počet rozšiřovat. Je to jako s tetováním. Když začnete, neskončíte jen u jednoho. Od letošního roku jsem převzal funkci jednatele v rámci Českého svazu včelařů Základní organizace v Liberci. Nemíním tedy s včelařením hned tak skončit, spíš naopak. Dokonce jsem se přihlásil i na včelařské učiliště. Studuji tedy zároveň doktorát i učňák.

To musí být náročné.

Ano, ale co není?

**MÍSTO PRO
VOLNÝ ČAS**

- 27. 5. Emilův dětský den
- 17. 6. Vinná Stezka
- 2. 7. narozeniny Stezky

Poznejte les tak trochu jinak
stezka.krkonose.cz

Mnoho studentů doktorandského studia asi na učilišti není. Jak tě spolužáci a učitelé vnímají?

Snažím se na sebe neupozorňovat. Nechtěl bych nijak vyčnívat. Myslím, že učitelé to o mně ani nevědí. Někteří spolužáci jsou zvědaví, tak ti ano. O včelách toho oproti ostatním vím zatím málo.

Co nového ses o včelách a včelaření během svých studií na učilišti dozvěděl?

Hodně věcí. Včelaření je náročné. Když si koupíte psa a ten má nějaký problém, zajdete s ním k veterináři. Včelař si musí poradit do určité míry sám. Stává se z něj takový včelí veterinář. Je těžké něco vypíchnout. Napadá mě jedna z posledních informací, kterou jsem se dozvěděl. Jedná se o norské (severské) zimování. Včely se přemetou do nevystavěného úlu, zakrmí se, aby měly energii, a ony kompletně celý úl vystaví. Dobré je to zejména v tom, že vše staré (roztoči a podobně) zůstane v původním úlu, včely by tedy měly být zdravější. Naopak nevýhodou je pro včelaře fakt, že přijde o druhou snůšku medu. Jsem zvědavý, tak to chci vyzkoušet. Připravuji také další experimenty. Letos vyvíjím

apidomek, což je drobná stavba, která slouží k využití včel pro terapeutické účely. Není to nic nového, jde o sto let starou věc. Dnes se tomu říká souhrnně apiterapie. Je potřeba drobný objekt, kde je umístěn úl, na němž může člověk ležet, relaxovat a přitom dýchat úlový vzduch, vnímat pozitivní vibrace a podobně. V současnosti ho navrhuji pouze včelaři, protože pro architekta by bylo velmi těžké zjistit požadavky, nikde nejsou uceleně uvedeny. Na tom mám založený výzkum. Od naší univerzity jsem na něj získal drobný grant. Koncem dubna bych měl první takový objekt představit na vernisáži v Roudnici nad Labem.

Ty sám jsi už podstoupil apiterapii?

Zatím ještě ne. Má to totiž časově omezené možnosti, v zimě a na podzim to uskutečnit nelze. Letos to určitě podstoupím.

Vrat'me se ještě ke svítidlům. Jak dlouho jsi vyvíjel řešení? S jakými úskalími ses při tom setkal?

O včelách se traduje, že jsou pilné. To ale platí jen krátký čas v roce. V tom je největší úskalí. Expe-

rimenty není možné provádět na jaře, abych je neomezil v jejich rozvoji. Zbývá mi tedy krátké okénko v létě. Pokud to nestihnou, musím zase čekat celý rok. Abych se dopracoval k uspokojivému výsledku, co se týče prototypu, trvalo mi to čtyři roky. Další rok jsem si ještě ověřoval vyrobitelnost, abych věděl, za jakých podmínek jsem to schopný opakovat. Zkoušel jsem také barevné variace, pracoval jsem s černou barvou. Jde o spoustu pokusů, jejich následnou selekci a zkoušení.

Jak dlouho trvá vyrobit jedno takové svítidlo a kolik jich stihneš za rok?

Pokud včely chytanou stavební pud, jsou schopny svítidlo za den postavit. Rojové včelstvo je schopno z vosku vystavět kompletně celý úl najednou. Potom ale další tři týdny nestaví, protože potřebují nosit med a pyl. Je potřeba se s včelami seznámit, vše si dobře naplánovat a připravit se na tu krátkou dobu, aby vše klaplo. Měsíc v roce je to opravdu intenzivní práce, kdy nemám čas na nic jiného.

Mluvíš o seznamování se se včelami. Měl jsi o včelách nějakou představu, která ti byla vyvrácena?

Myslím, že všechny mé představy mi byly vyvráceny. Třeba právě to přiměřit, že jsou včely pilné. Na jejich obranu musím konstatovat, že půl roku nemají kam lítat, a to ani kdyby chtěly. Nic nekvete.

Tvoje svítidla jsou k prodeji?

Víc než prodej mě zajímá vývoj, posun. Ano, svítidla jsou v omezeném množství na prodej, lze se dohodnout, ale nemám čas to nějak promovat. Zjistil jsem dokonce, že jsem zapomněl zaplatit doměnu. Nefungují mi tedy ani webové stránky.

Ptám se proto, že mě zajímá, jak vypadá takový typický zájemce o tento produkt, který je zároveň uměleckým dílem.

Koupila si ho například slečna, která má v plánu zakládat cukrárnu, nevím, do jaké míry půjde i o edukační činnost, ale hraje tam roli téma medu. Jinak nemám zatím příliš zkušeností. O podnikání toho moc nevím, nejde mi to a ani mě to nebaví. Raději tvořím.

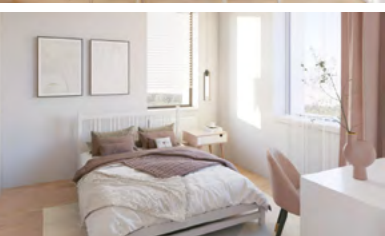
Každé svítidlo je originál. Máš mezi nimi nějaké své obzvláště oblíbené?

Mám pár kusů, které jsem tam nechal o něco déle, než by se mělo. Zajímalo mě, co se bude dít poté, co včely zastaví určený prostor. Ony najednou musí vyřešit nestandardní situaci a začínají být velmi kreativní. Řeší ji v nějakých vzorcích, které se dají vysledovat. Každé včelstvo to řeší malinko jinak. Včely tím pádem dělají svítidlům jakési přístavby, na původně plánovaný tvar umísťují další vrstvu, další plástev. Buď směrem dolů, kde mají ještě nějaký prostor, nebo do boku. Taková svítidla jsou nejzajímavější. V sezóně staví spíše dolů a ke konci do boku – to mě baví nejvíce. Bohužel ale na konci sezóny to zároveň zanášejí medem a já už jim to nemůžu vyndat a očistit od medu, protože by to rozkousaly. O svítidlo, které by bylo zajímavé, tak přijdu. Buď v něm totiž med zůstane, a protože je těžký, nahne svítidlo na stranu, nebo jim ho nechám vyzobat a ony se o to poperou a světlo rozcupují. Mám tři exempláře s medem, který zkrystalizoval, což ničemu nevádí. Sice visí nakřivo, ale tvarově jsou nejzajímavější. Protože nesplňují kritéria, která jsem si dal, jsou neprodejná.

Na závěr jsem se tě chtěla obligátně zeptat na tvé další projekty a plány. Dozvěděla jsem se toho o nich už ale během našeho povídání opravdu hodně. Nebo jsme přece jen na něco zapomněli?

Momentálně jsem v jednání s paní ředitelkou jilemnické základní umělecké školy, že bych zde mohl jeden či dva dny v týdnu učit. Bylo by fajn předat místním to, co jsem se kdysi v zdejší ZUŠ a následně na elitních univerzitách, kde jsem měl to štěstí studovat, naučil. Chtěl bych se zaměřit i na studenty, kteří výtvarnou výchovu berou opravdu vážně. Uvidíme, jak vše dopadne. ■

INZERCE

Nové byty ve Vrchlabí

- LOKALITA: Liščí kopec
- vhodné k dlouhodobému pronájmu nebo k trvalému bydlení
- TERMÍN DOKONČENÍ: 12/2023
- prodáno přes 50% bytů

EVROPA
REALITNÍ KANCELÁŘ
VRCHLABÍ

☎ 737 767 767

WWW.BYTYUSKOLY.CZ

ZA VOLANTEM
AUTOBUSU
MHD

NÁBOROVÝ
PŘÍSPĚVEK
AŽ 50 000 Kč

HLEDÁ
PŘÁVĚ
TEBĚ

PŘIJĎ
ZKUSIT ŘÍDIT
AUTOBUS

**ZA VOLANTEM AUTOBUSU MHD 2023
VE ČTVRTEK 18. 5. 2023 OD 14.00 HOD.**

**Ve čtvrtek 18. května 2023 se od 14 do 18 hodin uskuteční
v areálu naší společnosti informačně-náborová akce:**

**„Za volantem autobusu – přijďte si zkusit, jak jednoduché je řídit autobus MHD“
pro zájemce o pracovní pozice ŘIDIČ/KA AUTOBUSU A TROLEJBUSU MHD.**

Zajímá Vás práce řidiče/čky městské hromadné dopravy?

Chcete se dozvědět, jaké benefity řidičům/kám nabízíme a jaké máme na tuto pozici požadavky?

Rádi byste si řízení autobusu vyzkoušeli?

Je Vám alespoň 21 let a máte řidičské oprávnění minimálně sk. B?

V rámci této akce budete mít možnost:

- obdržet podrobné informace o profesi řidiče/čky MHD
- zeptat se na cokoli, co Vás na této práci zajímá
- vyzkoušet si v praxi, pod dohledem instruktora, jaké to je řídit autobus MHD
- podívat se na dispečink MHD a zázemí řidičů/ček MHD

**Rezervaci účasti na akci si zajistíte v pracovní dny v době od 8 do 14 hod.
na personálním oddělení DPmHK, a. s., mobil 703 157 000, tel. 495 089 231
(rezervaci je nutné provést nejpozději do 17. 5. 2023 – počet míst je omezen).**

Na uvedených telefonních číslech obdržíte i další informace.

Pokud se nebudete moci naší akce účastnit, ale máte o práci řidiče MHD zájem, můžete nás kontaktovat na výše uvedených telefonních číslech nebo napsat na: nabor@dpmhk.cz
a vše s Vámi probereme.

**Více o aktuálně volných pracovních pozicích a další potřebné informace
naleznete na: www.dpmhk.cz – sekce Zaměstnání.**

Chcete se stát TOP performerem? Přijďte na Cirk-UFF!

PAVEL CAJTHAML,
FOTO: ARCHIV DYLAN PHILLIPS

Tenhle festival nového cirkusu v Trutnově se koná už po třinácté a mnoha lidem jej nemusíme nijak zvlášť představovat. Od 31. května do 4. června se představí česká špička, italský a izraelský soubor a rovněž australská uskupení. Jejich účast už je v Trutnově vlastně tradicí, přesto bude letošek v něčem unikátní. Umělci z Austrálie k nám totiž přiváží nejen fantastickou podívanou.

Ano, silným zážitkem bude určitě poutavá a atraktivní, lehce postapokalyptická show The Defiant v podání souboru Highwire. „Na pódiu jsou jen ženy, akrobatky a multiinstrumentalistka, která je opravdovou třešničkou na dortu. Celá show má příjemný spád, silný drav a spolu s živou hudbou přináší zážitek, který opravdu chcete zažít,“ nastiňuje zakladatel a ředitel festivalu Libor Kasík. Nemeně slibným zážitkem bude i představení Sissy v podání Dylana Phillipse a Jordana Harta, dvou opor slavného souboru Gravity & Other Myths, které diváci rovněž mohli v Trutnově už vidět. „Sissy bude mít na Cirk-UFFu světovou premiéru, čemuž jsem opravdu rád. Koncept show je Dylánův a řeší, co to vlastně znamená být muž,“ říká Kasík. Režie se ujal Josh Hoare, umělecký ředitel školy Cirkidz z Adelaide, která vychovává ty nejlepší cirkusové performery.

Právě zmínění umělci a škola Cirkidz nás přivádí k zásadní novince, která bude na letošním ročníku prezentována. Uffo, pořadatel festivalu, otevře ještě letos australskou akrobatickou školu. Bude to první projekt svého druhu v Evropě, a protože Australané jsou po akrobatické stránce opravdovou světovou špičkou, jde do celého projektu ředitel Uffa a Cirk-UFFu Libor Kasík s cílem, aby se Česko stalo do sedmi let jedním z leaderů současného cirkusu. „Po umělecké stránce má české divadlo – a současný cirkus je divadlo, jehož výrazovými prostředky jsou cirkusové disciplíny – velkou sílu. A když ji spojíme s nejvyšší možnou úrovní řemesla, nic nám nebude stát v cestě,“ vysvětluje Kasík. Každodenní škola bude primárně pro děti a mládež z regionu, cyklické workshopy pro děti odkudkoli a bude otevřena i profesionálům. „Ob-

čas se mě lidé ptají, zdali škola nebude příliš drahá. Cenu jsme ještě netvořili, ale vzhledem k hlavnímu cíli mohu říci, že bude pro české rodiny cenově dostupná,“ slibuje Kasík.

Zásadní roli v tom hraje projekt, díky kterému Trutnov získal dotaci 70 milionů z Národního plánu obnovy. „Loni v červenci jsem objevil existenci grantu na výstavbu kreativních center. Tou dobou jsme jako město rekonstruovali kino Vesmír, které spravuje naše společnost. A protože jsem měl rozjednané některé projekty přesahující běžnou činnost kina, rozhodl jsem se o grantu informovat investora – město Trutnov. Starosta Michal Rosa souhlasil, vybral externí firmu k administraci – panu Hátlemu patří dík za opravdu profesionální práci. Já ji naplnil memorandumem o tom, co se v kině bude dít, a zdůvodnil jsem, proč bude kino kreativní centrum hodné podpory,“ upřesňuje Kasík.

Právě memorandum o australské škole bylo pro úspěch žádosti zásadní. Trutnov mohl získat až sto procent nákladů (bez daně), čili 80 milionů korun. Dostal necelých 70 milionů. „Samozřejmě s tím, že bude zrealizováno to, co jsem do projektu uvedl a díky čemuž uspěl. Škola tak bude mít základní finanční krytí, do budoucna by její rozpočet měl být vyrovnaný – právě proto bude otevřena i zahraničním profesionálům,“ objasnil Libor Kasík. Více o škole se bude možné dozvědět na konferenci, která proběhne 2. června v rámci Cirk-UFFu. ■

Stadion bude krásný a útulný, říká předseda fanklubu Votroků

Jan Kotouček je celoživotním fanouškem hradeckého fotbalu. Dlouholetý předseda fanklubu VOTROCI 2000 se rozprávěl o svém vztahu k fandění, o starém i novém stadionu a zavzpomínal i na nejmotivnější okamžik ze starého „Malšáku“. Jak se dostal k Votročkům? Která vzpomínka pro něj byla tou nejsilnější a jak hodnotí nový stadion? Odpovídá Jan Kotouček, celoživotní fanoušek fotbalového Hradce.

☛ MATĚJ HOLAŇ

Jak jste se dostal k fandění Votročkům?

Jsem rodilý Hradečák a můj otec Votročkům také fandil, takže to bylo takové přirozené. Ale začalo to pro mě tak, že mě na fotbal začal vodit otec. On byl velkým fanouškem Hradce, takže to na mě tak předal. Bral mě na zápasy už jako malého kluka.

Jaká je tedy vaše první vzpomínka na fotbal v Hradci?

Úplně první vzpomínka je ta, že jsem jako opravdu malý byl v ochozech a usnul jsem přímo na sluníčku. Probral mě až gól. Pak se zjistilo, že z toho sluníčka mám úpal, takže první vzpomínka je takto kuriózní.

Kdy jste začal vnímat to, že jste fanouškem fotbalu a především Hradce?

Asi v osmi letech, tehdy jsem to poprvé začal víc prožívat a opravdu jsem se do toho zapálil. To jsem ještě chodil na fotbal především s otcem, měl to asi často jako výmluvu doma, aby se mohl jít podívat. Řekl vždycky: „Mladej se chce dívat,“ a jelo se.

Až se to ve vás nakonec zlomilo.

Tak. Víte, on otec nebyl z Hradce, pocházel z Lipové – lázně v Jeseníkách. Votroky si zamiloval po sezóně 1959/60, kdy udělali titul. Když si pak vybíral, kam půjde po škole pracovat, byl Hradec jednoznačnou volbou. V podstatě se sem přestěhoval kvůli tomu, že fandil Votročkům. A na mě to nějak tak předal.

Máte nějakou příhodu z mládí, co se týče fandění?

Těch je. Tehdy, když jsem propadl fotbalu a hlavně Votročkům, jsem chtěl vidět co nejvíce zápasů. Jako desetiletý kluk jsem neměl peníze a ani by mě rodiče samotného nepustili. Tak jsem jim občas řekl, že jdu hrát fotbal, a mazal jsem na kole ke stadionu. Tam jsem přelezl plot a mohl jsem koukat. Ale to

bylo jen jednou za čas. Většinou jsme se domluvili s kamarády, párkrát jsem tohle dobrodružství absolvoval sám.

Jaká je vaše nejsilnější vzpomínka na starý malšovický stadion?

Nejsilnější vzpomínkou pro mě je, když jsme v roce 1981 po zápase se Zbrojovkou poslouchali přímo na tribuně v rádiu, jak dopadne utkání mezi Slovanem a Bánskou Bystricou. Bohužel to tehdy pro nás nedopadlo dobře, spadli jsme do druhé ligy a já to obřečel.

Stadion bude jedním z nejmodernějších v lize. Co se na něm líbí vám osobně?

Stadion bude opravdu moderní a útulný. Líbí se mi skelet, pan architekt Vymetálek si s tím opravdu vyhrál. Výhled pro fanoušky bude krásný, hlavně v prvních řadách budete jen kousek od centra dění. Jednu výtku bych ale přeci měl. Kdyby byl stadion větší, s kapacitou nad 10 tisíc, mohlo by se tu hrát více mezinárodních utkání. Nicméně to je rozhodnutí klubu a města a já ho respektuji. V každém případě se už na nový stadion moc těším. ■

19-21/5/2023

www.skiareal.cz

KABLO VRCHLABÍ
SLAVÍ

100 LET

PŘIJĎTE NA

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ

v sobotu **24. června 2023** od 8:00 do 13:00 hodin.

- Čeká na Vás **komentovaná prohlídka firmy včetně výstavy mapující stoletou historii podniku až po současnost**. Uvidíte na ní mimo jiné produkty, které ve zdejším podniku vznikaly a vznikají, vybrané strojní zařízení a další vybavení, vzácné dokumenty a archivní písemnosti, fotografie, ale i dobové filmové materiály.
- Pro děti bude připraven **DĚTSKÝ KOUTEK** včetně zajištěného hlídání a pro všechny návštěvníky **OBČERSTVENÍ**.
- Čas prohlídky** si prosím rezervujte na našich webových stránkách www.kablovrchlabi.cz, **ONLINE REZERVACE času pro vaši prohlídku je nutná**, u vstupu na prohlídku předložíte vstupenku online či v papírové podobě. Děkujeme.
- Pokud byste potřebovali pomoci s online rezervací, prosím volejte pondělí až pátek od 8:00 do 14:00 hodin na telefon 499 401 414 nebo 499 401 331.

Těšíme se na vás.

Kablo Vrchlabí s.r.o.

